

RADOST FRANJEVAČKOG POZIVA

fra Ivica Jurić, domagistar bogoslova

U godini posvećenog života želja nam je progovoriti o jednoj karakteristici koja bitno određuje, ili bi barem trebala određivati, život jednog redovnika/ice, a to je radost. Radost zbog poziva koji je Božji dar ljudima. Radost zbog odaziva koji čovjeka ispunja i čini Božjim suradnikom, produženom rukom Božjom koja jedne ljude podiže, druge smiruje, treće opet materijalno pomaže, a sve blagoslivlja. Osobito se navedena radost odnosi na sljedbenike sv. Franje, kojega slobodno možemo nazvati svecem radosti. Taj veličanstveni, nadasve simpatični svetac - Božji trubadur - tolike je ljude, čak i izvan kršćanstva, „zarazio“ svojom karizmom, neponovljivim oduševljenjem za Boga i za sve stvoreno. Da, sv. Franjo svoju ljubav nije ograničio samo na ljude, nego je u nju uključio sve stvoreno: životinje, biljke, planine, rijeke... Sve ih je nazivao braćom i sestrama, i u tome je jedinstven. Zbog navedene ljubavi proglašen je zaštitnikom ekologije.

On se jednostavno svemu divio, prihvaćao svakog čovjeka kao brata i sestru, kao Božje stvorenje vrijedno pažnje i ljubavi, neovisno o njegovim vjerskim, nacionalnim, socijalnim i drugim vlastitostima. Stoga nije slučajno naš dragi sv. Ivan Pavao II. izabrao Franjin Asiz za mjesto molitve i međureligijskog dijaloga sa svim velikim religijama. Nije slučajno ni današnji papa uzeo ime Franjo, upravo nadahnut karizmom

Božjeg trubadura, koji se toliko približio Kristu svojim životom da je nazvan „alter Christus“ – drugi Krist. A u čemu je zapravo Franjina veličina? Važno je to uočiti kako bismo ga mi, njegovi duhovni sinovi, što vjerodostojnije mogli nasljedovati. Njegova veličina sastoji se u veličini ljubavi kojom je ljubio svakog čovjeka, životinju, biljku, sve stvoreno. U svemu je, unatoč nimalo lagodnim životnim okolnostima, uporno pronalazio razloge za dati hvalu Bogu, diviti se životu i Božjim stvorenjima. Zbog toga je on trajna inspiracija ne samo nama franjevcima nego i mnogim umjetnicima, pjesnicima, glazbenicima, ekolozima...

Dvije su vrline na poseban način krasile sv. Franju, a to su radost i služenje. U njegovu slučaju jedna je usko povezana s drugom, odnosno radost je za Franju logična posljedica služenja i davanja. U našem slučaju stvari stoje kudikamo drugačije; malo je služenja, pa je posljedično i malo radosti. Moderni čovjek sve više želi gospodariti, a ne služiti, zapovijedati i biti slušan, a ne slušati. I samo služenje sve se više promatra kao poniženje, iskorištavanje. Čak se i u obitelji sve više traži tzv. pravedna raspodjela. Iskustvo nas uči da čim se stavi granica i ljubav izmjeri, to je znak da ljubavi ponestaje jer ona po naravi nije proračunata. Ili je ima pa se žrtvuje, ne mjereći precizno svoj doprinos, ili je nema pa traži izlike, opravdanja. Služenje kao drugo ime ljubavi, odvojeno od Božje volje lako može upasti u opasnost da se počne gledati kroz optiku sebičnih interesa i zadovoljenja vlastitih potreba. U takvoj logici svatko gleda sebe i želi da mu drugi služe. U Isusovoj i Franjinoj logici

sasvim je obrnuto - mi trebamo služiti drugima, brinuti se o njima jer je to залог naše sreće. Naime, tko se daje i žrtvuje za drugoga, sretan je čovjek jer sreća i nije drugo nego rezultat uloženog truda za dobro drugoga i vlastito dobro.

Glasnici istinske radosti

Radosti na licima ljudi sve je manje. Mnogo je razloga zašto je to tako, a premalo prostora da bismo ulazili u dublju analizu. Možda su djelomično i narasla očekivanja, a onda razmišljanja i ponašanja 'kriva' što se sreća sve teže postiže? Podignuti su kriteriji i prave se popisi što sve čovjek treba postići da bio sretan i ostvaren čovjek. Najviše se pritom radi o društvenom statusu, situiranosti, kao

i o kupovini koječega što se predstavlja kao nezamjenljivi preduvjet sreće.

Stoga bismo mi redovnici, kao, naravno, i drugi vjernici, trebali biti svjedoci drugih, duhovnih vrijednosti preko kojih se čovjek ostvaruje. U tom smislu u našem bi se životu trebao osjetiti onaj miris onostranosti, svete vedrine i opuštenosti, nenavezanosti za materijalnu logiku prevladavajućeg mentaliteta. Ne prilagođavati se društvu radi pljeska i „ugleda“, već sebe i društvo snagom odozgor prilagođavati Isusu i njegovim vrijednostima. Biti protiv, biti izazov konformističkoj logici svijeta naša je zadaća. Odustati od vječnih vrijednosti da bismo se svidjeli društvu koje sve više preferira instant vrijednosti, za nas bi značilo izgubiti identitet i prepustiti se

promjenljivom svijetu želja i potreba da nas vodi. Kako se to ne bi dogodilo, uvijek iznova treba podsjećati da se Isus predstavlja kao onaj koji vodi do punine života. Međutim, ta punina života ne ostvaruje se ovdje na zemlji, nego tek nakon ovozemaljskog života. Iznimno je važno uočiti da se

posljednji smisao našega života nalazi izvan ovoga svijeta, u punom zajedništvu s Bogom i njegovim odabranicima. Bog nam ne može sada dati ono što nam je obećao dati poslije. Mi redovnici, iz druženja s Njim kroz molitvu i radosno služenje drugima, znak smo te novosti koja će tek doći.

Ako se osoba zatvori samo u ovozemaljsku perspektivu, teško će imati snage i motivacije ići do kraja Njegovim putem. Ako se pak otvori, bit će blagoslov za sve koje susreće. Snaga onostranog, koja zrači preko takvih Božjih ugodnika, izazov je i poziv drugim ljudima da se odvaže u avanturu s Bogom. A Bog kao Bog - još nikoga nije osiromašio. Štoviše, usrećuje svoje odabranike prethodno ih šaljući da druge usrećuju: pronalaze zalutale, podižu razočarane, smiruju tjeskobne.... On gradi mostove, spaja ljude, ozdravlja odnose, vraća nadu.

Može i sam to činiti, ali ipak želi i ljude uključiti u svoje planove, jasno, ukoliko mu se prepuste. Toliko je kreativan da pokatkad i najrevniji ne prepoznaju svako Njegovo djelovanje. Toliko je brižan da ponekad ostavlja stado, a cijeli se daje u potragu za odbjeglom ovčicom.

I s papom Franjom možemo zaključiti da takve redovnike danas trebamo; ljude duha koji unatoč svemu vedro gledaju u budućnost, otvorene i dinamične osobe koje ne grade zidove, već mostove, osobe koje traže i nalaze ljude na periferiji života te im pomažu duhovno i materijalno. Da, trebamo takve ljude koji će stati pred Bogom i ovim sve oholijim društvom koje Boga sve manje treba. Trebamo proroke poput Jone, kao one koji će skandalozno bogatom i još skandaloznije siromašnom svijetu ukazivati na nepravde, zalagati se za siromašne, vraćati nadu apatičnom naraštaju i uporno

braniti primat duhovnoga nad materijalnim.

Promatrajući sve zlo što se po svijetu događa, čovjek se lako obeshrabri i upadne u apatiju. Suočen s tolikim problemima, učini se tako malenim i nedostatnim za bilo koji ozbiljniji pokušaj promjene nabolje. Sv. Franjo, taj nepopravljivi optimist, nikako se ne bi složio sa spomenutom pasivnošću i zatvorennošću u svoj mikrokozmos. Poznata je njegova izreka koja nam itekako dobro može pomoći u prevladavanju gotovo sveprisutne rezignacije. On na jednom mjestu zapisa: „Počni od onoga što je nužno, potom učini ono što je moguće, pa ćeš brzo učiniti i nemoguće.“ Čini se nemogućim danas zadržati mir i životnu vedrinu na sve uzburkanijem moru života. Zbog toga su sve dragocjeniji ljudi koji to postignu, koji umjesto nametnutog ritma slijede svoje srce, čiji otkucaji razbijaju tišinu i čija prisutnost posvećuje.

BITI UZ ČOVJEKA

fra Duje Botteri

Biti za druge u ovom svijetu znači biti čovjek molitve. U molitvi koja nas ispunja Duhom Gospodnjim i „osposobljuje za svako dobro djelo“ (Heb 13,21) nalazimo snagu koja nam je potrebna za djelo ljubavi. Sv. Franjo, utemeljitelj našega reda, u Potvrđenom pravilu kaže da braća „ iznad svega moraju željeti imati Duha Gospodnjega i njegovo sveto djelovanje“ (PPr 10,8). Da bismo mogli suosjećati s drugima, moramo naučiti disati Božjim Duhom, imati udio u Božjem životu. Tako postajemo Božji suradnici. Duša koja moli ulazi u preobrazbu. Tragom ove misli razmišljat ćemo ovdje o susretu s tajnom koju naziremo, s pozivom koji slušajući upoznajemo.

U dubini duše osjećam jedan glas, vapaj za koji vjerujem da mi ga je Gospodin usadio. Čujem ga često, budi me, ne da mi počinka! Čujem taj poziv i sretan sam kad ga slijedim, kad slušam i provodim u djelo riječi kroz koje ga shvaćam. Nemoguće mi je u

potpunosti izreći tu silu koju osjećam. Kad ga naposljetku ipak uspijem sjediniti ili barem vezati s konkretnim riječima, tada sam zadovoljan jer sam uspio naslutiti kakav je to glas. Počinjem shvaćati da ću to najbolje izreći i čuti slušajući, upijajući riječi iz samih Božjih usta jer Gospodin dobro zna kako smo sazdana, zna što nam je potrebno. Davno je izrekao i izriče uvijek i neprestano, izriče stalno taj poziv. Čini to jer želi da jasno shvatim, da spoznam; ono što u meni izvodi nije nemir zbog promašenog puta, već poziv da napravim novi korak. Možda je to poziv na svetost!? Poziv da otkrijem puninu života!? „Pođi za mnom!“ (Lk 5,27) „Budite sveti!“ (Mt 5,48) „Trudite se ući(...)!“ (Lk 13,24). To je to, osjećam da se slaže s ovim plamenom koji primjećujem u grudima. Slaže se i čini mi se da ga još jače razbuktava.

